

community

Novoapostolska Crkva širom svijeta

04/2017/HR

Duhovi 2017. u Beču (Austrija)

Uvod:
Naviještati njegovu slavu

Služba Božja na blagdan
Duhova: Djelovanje dara Duha
Svetoga

Crkvena nauka:
Naši pokojni

Novoapostolska Crkva
International

Naviještati njegovu slavu

Draga braćo i sestre,

ovogodišnje geslo „Slava Bogu, Ocu našem!“ prati nas kroz čitavu godinu – štoviše, prati nas kroz čitav naš život. Zadaća je, a ujedno i potreba kršćanina, prepoznavati veličinu božanskih stvorenja, Bogu za njih zahvaljivati i slaviti ga.

Nakon što smo sve postojeće prepoznali kao njegovo stvorenje, želimo iz te spoznaje slaviti i hvaliti Boga, Stvoritelja, i zahvaljivati mu. Nakon toga slijedi i treća želja našeg srca, to jest da naviještamo njegovu vječnu slavu.

A kako to možemo činiti u svom životu?

Tako da se ponašamo kao djeca Božja. Nastojmo otvoreno pokazivati što smo spoznali i za što smo sve zahvalni.

- Opraštamo svojem bližnjemu – jer i Bog oprašta nama.
- Molimo sa spasenje – svih ljudi pa čak i onih koji su nas povrijedili.
- Puni smo pouzdanja – da Boga ništa ne može spriječiti da nam dade svoje kraljevstvo.
- Razvijamo se – Bog je u nas položio život koji se treba razvijati.
- Doprinosimo jedinstvu – svjesni da svi ljudi imaju samo jednog Boga i Oca.

- Usredotočeni smo - na vječni život, baštinu Božju. On je najvažniji u našem životu.
- Ako je svatko od nas aktivan u tom smislu, iz toga će proizići blagoslov- za nas same i za našeg bližnjega.

Srdačan pozdrav,
Vaš

Jean-Luc Schneider

Djelovanje dara Duha Svetoga

2000 sudionika na službi Božjoj u Bečkoj Koncertnoj dvorani i nekoliko stotina tisuća slušatelja u zajednicama širom svijeta: služba Božja je prenošena na svih pet kontinenata.

Djela apostolska 2,4

„Svi se oni napuniše Duha Svetoga te počеше govoriti tuđim jezicima, kako ih je već Duh nadahnjivao da govore.“

Draga braćo i sestre, na ovaj blagdan Duhova pročitat ćemo jedan ulomak iz Biblije, i to iz Poslanice Rimljanima.

Čitanje iz Biblije. Poslanica Rimljanima 8, 9-11; 14-17

„Ali vi niste u tijelu, već u Duhu, ako zbilja Duh Božji prebiva u vama. Ako tko nema Kristova Duha, nije Kristov. A ako je Krist u vama, vaše je tijelo mrtvo zbog grijeha, a vaš je duh živ jer ste opravdani. Ako zbilja u vama stanuje Duh onoga koji uskrisi Isusa od mrtvih, onaj koji uskrisi Isusa Krista oživjet će i vaša smrtna tjelesa po svome Duhu koji stanuje u vama. (...)

Svi su oni koje vodi Božji Duh sinovi Božji. Vi, naime, niste primili duha ropstva da ponovo budete u strahu, već ste primili duha posinjenja kojim vičemo Abba – Oče! Sâm Duh svjedoči zajedno s našim duhom da smo djeca Božja. Ako smo djeca Božja, onda smo i baštinici: baštinici Božji, a subaštinici Kristovi – ako zbilja (kao što jest) trpimo s njime – da s njim budemo i proslavljeni."

Draga braćo i sestre, danas slavimo blagdan koji ima posebno i veliko značenje za nas vjernike. Blagdan Duhova je zapravo rođendan Crkve Kristove. Znamo da su se pedeseti dan nakon Isusovog uskrsnuća apostoli i svi učenici koji su bili okupljeni zajedno s njima ispunili Duhom Svetim. Tog se dana ostvarilo jedno od Isusovih obećanja apostolima. Duh

Sveti je sašao na njih i oni su počeli govoriti drugim jezicima da bi navijestili Evanđelje mnogim Židovima koji su bili došli iz svih krajeva tadašnjeg svijeta.

Ljudi koji su kasnije povjerovali u Isusa Krista primili su Duha Svetoga po polaganju ruku i po molitvi apostola. Biblija izvješćuje o pojedinim slučajevima u kojima su zajedno s darom Duha Svetoga predani i drugi darovi. Jedni su dobili dar govora, drugi dar da mogu ozdravljati bolesne, a treći opet dar predskazivanja. Bog je na taj način želio pokazati da su njegovi apostoli Isusovi poslanici. Ti su znakovi trebali doprinijeti tome da se u narodu učvrsti vjera u poslanje apostola. U svojoj je mudrosti apostol Pavao jasno istakao da ti darovi nisu presudni za čovjekovo spasenje. Za spasenje je presudno ponovno rođenje iz vode i Duha i razvoj novog stvorenja u Isusu Kristu; nisu presudni primljeni darovi.

Novoapostolski kršćani vjeruju da su primili dar Duha Svetoga po polaganju ruku i po molitvi apostola. To je pouzdan sastavni dio naše vjere i tako ga iskazujemo u osmom članku našeg Vjerovanja.

Po Svetom zapečaćenju primili smo dar Duha Svetoga, a time i posinstvo Božje. To ne znači da drugi ljudi ne mogu biti djeca Božja. Bog je otac

svih ljudi, jer ih je sve stvorio. Svaki kršćanin može u Bogu prepoznati nebeskog Oca, koji ga ljubi i skrbi o njemu i poklanja mu spasenje. Nemojmo dakle ni pomisliti da smo samo mi djeca Božja, a da svi drugi to nisu. Pojam „Božje posinstvo" odnosi se na nešto posebno: poseban odnos prema Bogu i na poseban poziv. S darom Duha Svetoga stekli smo preduvjet da možemo postati prvenci i kao prvenci ući u kraljevstvo Božje, da bismo tamo bili baštinici Božji i subaštinici Kristovi. To je značenje posinstva Božjeg. Pozvani smo biti prvenci i kao prvi ući u kraljevstvo Božje. Trebalo bi biti jasno da tamo gdje ima prvenaca mora biti i drugih koji dolaze za njima. Bog želi svim ljudima pokloniti zajedništvo sa sobom u novom svijetu. To sam jednostavno želio još jednom jasno reći.

Čvrsto vjerujemo u svoje Sveto zapečaćenje, čvrsto vjerujemo da smo primili dar Duha Svetoga. Draga braćo i sestre, vršeci svoj nalog veoma mi je stalo da i nadalje radim na tome da se ta vjera učvršćuje, da i nadalje čvrsto vjerujemo da po Svetom zapečaćenju primamo

dar Duha Svetoga, jer je upravo ta vjera preduvjet da bi dar Duha Svetoga mogao razviti svoje djelovanje. Kad bi se dogodilo da ta vjera oslabi, dar Duha Svetoga ne bi mogao djelovati punom snagom. Stoga je tako važno da čvrsto vjerujemo u vlastito Sveto zapečaćenje.

A kako se iskazuje dar Duha Svetoga? Pavao je pisao o tome da se čovjek koji ima dar Duha Svetoga prepušta Duhu Svetom da ga vodi. Taj duh govori nešto u njegovom srcu. Tada mu Duh Sveti govori da je dijete Božje, da ima Oca koji ga ljubi, da ima Oca koji će ga uvesti u kraljevstvo Božje. Tko se prepušta Duhu Svetom da ga vodi, govori kao i Pavao „Abba, dragi Oče!" To znači on vjeruje da Otac skrbi o njemu kao što je brinuo i za svog sina kad je hodao ovom zemljom. Otac se pobrinuo da Isus Krist mogne izvršiti svoj nalog i vratiti se k njemu u zajedništvo.

Mi govorimo također „Abba, dragi Oče": Ti, Svemogućí, moj si Otac. Ti ćeš se pobrinuti da sve iziđe na dobro i da mognem ući u vječno zajedništvo s tobom.

*Vjera je preduvjet
da bi dar Duha Svetoga
mogao razviti
svoje djelovanje*

Duh Sveti govori našem duhu: ostani miran, tvoj otac brine o tebi. To nam donosi prosvijetljenost, promišljenost, koja počiva na našoj vjeri.

Pavao je rekao: „Vrijeđaju nas, a mi blagoslivljamo; progone nas, a mi strpljivo podnosimo" (1 Kor 4, 12). Ta prosvijetljenost, koje toliko nedostaje u ovo današnje vrijeme plod je djelovanja dara Duha Svetoga. Otac je tu, on skrbi o tebi. To je prvi učinak dara Duha Svetoga!

Tko ima taj dar, vjeruje u njega i prepušta se njegovom djelovanju, upoznat će Božju vječnu slavu. Duh Sveti će mu je objaviti. Tko je u stanju prepoznati Božju slavu u prošlosti, sadašnjosti i budućnosti, govori nekim drugim jezikom. Može spoznati što je Bog učinio u prošlosti. Ne razmišlja o onome što su mu ljudi u prošlosti sve učinili. Ne govori puno ni o onome što je sve postigao. Svjestan Božje vječne slave, zna da je Bog u njemu učinio velika djela i da se zbog toga mora radovati. Pun je

zahvalnosti jer može spoznati kako je Bog na njega djelovao u proteklom razdoblju. Tamo gdje se dar Duha Svetoga može razviti, javlja se zahvalnost.

Čovjek u kojem se dar Duha Svetoga može razvijati,

može prepoznati i opasnosti sadašnjeg trenutka. Zna dobro da se najveća opasnost krije u kušnjama koje ga mogu udaljiti od Boga. Na prvom mu je mjestu želja da ga ništa ne rastavi od Boga, da se ni za korak ne udalji od Isusa. To mu je najveća želja! Stoga posve drugačije i ocjenjuje sadašnji trenutak

Zahvalnost za prošlost, budnost u sadašnjosti i radovanje budućnosti

sa svim njegovim opasnostima.

Trudi se i brine kako ostati u zajedništvu s Bogom i još ga više produbljavati. Tako nastaje budnost – još jedan plod dara Duha Svetoga.

Tko se prepušta Duhu da ga vodi i razmišlja o slavi Božjoj u budućnosti, ispunjen je radošću. Zna što ga očekuje i raduje se tome. To je sasvim drugačiji jezik od onog koji sluša u svom okruženju.

Na služenje su bili pozvani iz Njemačke okružni apostol Bernd Koberstein (lijevo) i iz Afrike okružni apostol John L. Kriel (desno).

Zahvalnost za prošlost, budnost u sadašnjosti i radovanje budućnosti - gdje još ima toga?

Pavao je isto tako jasno rekao da je zajedno s darom Duha Svetoga u naše srce izlivena i ljubav Božja, drugim riječima, da ljubimo kao što ljubi sâm Isus Krist. Sve ovisi o našoj volji, budući da smo slobodni ljudi. Ako želiš, možeš. To je poruka. S darom Duha Svetoga dobio si sposobnost ljubiti kao što ljubi Isus Krist. Ovisi o tvojoj volji.

Ta ljubav djeluje u nama. Između ostalog potiče nas da se potrudimo naviještati spasenje drugima. Budući da ljubimo drugoga, željeli bismo da što prije uđe u vječno zajedništvo s Bogom. Željeli bismo s njime podijeliti veliko blago koje imamo, a to je Isus Krist. Zato želimo govoriti njegovim jezikom, kao što su to činili učenici na prvi blagdan Duhova. Bog im je s darom Duha dao i mogućnost da naviještaju Evanđelje na drugim jezicima, na jeziku onih koji su bili došli u Jeruzalem.

Draga braćo i sestre, želio bih uz ostalo reći još sljedeće: Nastojmo svom bližnjemu približiti Evanđelje tako da govorimo njegovim jezikom! Ne mislim pritom na engleski, francuski, španjolski, ruski ili njemački. Pred nama je veliki uzor, a to je Sin Božji. On je želio svim ljudima navijestiti Radosnu vijest. Nije to činio s neba. Postao je čovjekom i dijelio je s ljudima njihovu sudbinu, živio je kao što su i oni živjeli, patio je kao što su oni patili, sve je dijelio s njima, bio im je veoma blizak. Mogao je govoriti njihovim jezikom, jer je postao kao oni, to jest pravi čovjek.

Da bismo naučili neki jezik, moramo najprije slušati, a na to su ljudi danas posve zaboravili. Svatko želi govoriti. Ima još nešto što je iznad svega. Ne želimo samo slušati svog bližnjega. Mi želimo suosjećati s njime, njegov strah, njegovu

patnju ili njegovu radost iskreno dijeliti s njime, da primijeti da smo istinski zainteresirani za njega. Takvo suosjećanje može ganuti njegovo srce i ono se otvara za našu poruku, radosnu vijest: Bog te ljubi, on te želi otkupiti. Mi smo našli Isusu Krista, dođi s nama, on je došao na zemlju i za tebe! Ta faza suosjećanja je iznimno značajna. Govorimo jezikom svog bližnjega, jer želimo s njime podijeliti spasenje!

Ima još jedna važna točka: mi želimo da i sljedeća generacija, naša djeca, naši mladi spoznaju spasenje. Naša se djeca u većini slučajeva zapečaćuju dok su još posve malena. Naše je uvjerenje da dijete sa Svetim zapečaćenjem prima dar Duha Svetoga. Svi mi međutim isto tako znamo da stvar time nije završena. Da bi dar Duha Svetoga mogao razviti svoje djelovanje, mora u djetetu, u mladom čovjeku, rasti vjera. Ono mora vjerovati da je primilo dar Duha Svetoga i da je taj dar nešto jedinstveno, predivno. I tu nastaje problem.

Okružni apostol Markus Fehlbaum otkriva kaleže za slavljenje Svete večere

Jedan dio naše djece, naših mladih, smatra se doduše pripadnikom Novoapostolske Crkve, ali više ne vjeruju u dar Duha Svetoga. Jedan dio naših mladih se nakon konfirmacije udaljava od Crkve, jer nisu bili u stanju prepoznati vrijednost tog dara. Draga braćo i sestre, tu smo mi na potezu!

Kako im možemo na njihovom jeziku objasniti kako važan i učinkovit može biti dar Duha Svetoga koji su primili?

Ništa ne bi koristilo ako bismo počeli sotonizirati sadašnjost i današnji svijet i objašnjavati im kako je nepravedan život na ovoj zemlji – ali da će sve nepravde moći izbjeći ako ostanu vjerni svojoj vjeri! Ne koristi apsolutno ništa predočavati im apokaliptičnu budućnost i govoriti im da će ih zadesiti neko zlo ako ne ostanu vjerni Crkvi. Ništa ne koristi ni kad bismo im propisivali određeno ponašanje, da moraju ovo, a da ne smiju ono ... To definitivno nije njihov jezik. Nisam siguran da li je to ikad bio nečiji jezik, ali ostavimo to. Pozabavimo se sadašnjom situacijom. Zajedno s okružnim apostolima i apostolima mnogo se bavim mislima kako možemo naviještati Evanđelje našoj djeci na njihovom jeziku. Kako im možemo objasniti da je dar Duha Svetoga veoma značajan? Vraćam se na već ranije rečeno. Tako da ih uvjerimo da zahvaljujući djelovanju dara Duha Svetoga mogu imati tu

prosvijetljenost, da mogu u duhu biti mnogo snažniji. Stoga doduše neće bezuvjetno imati bolji život niti će biti pošteđeni svakoga zla i svake opačine. Moraju kao i mi mnogo toga podnijeti. Njihov će život međutim biti posve drugačiji jer imaju staloženost koja dolazi iz vjere i u duhu će biti mnogo čvršći. To će motivirati naše mlade. Ako im možemo objasniti da s darom Duha Svetoga imaju mogućnost, sposobnost, ljubiti sve ljude bez predrasuda, bezuvjetno, da to trebaju samo htjeti i da će onda to i moći, mladi će potom biti, uvjeren sam, mnogo motiviraniji. Motivirat će ih također ako im mogemo pojasniti da po daru Duha Svetoga imaju mogućnost djelovati zajedno s Isusom Kristom i doprinositi da svi ljudi nađu spasenje u Isusu Kristu. Poučiti ih da su potrebni i pozvani sudjelovati u spasenju ljudi te da im mogu biti na blagoslov.

Tako ćemo Evanđelje, Radosnu vijest, približiti djeci i mladima. Nije međutim dovoljno propovijedati i razglabati o tome, samo to nije uvjerljivo za nikoga. Moramo davati primjer svojim životom! Uočavaju li naša djeca da mi imamo tu prosvijetljenost i trezvenost iz vjere – pritom mislim najprije na samoga sebe? Primjećuju li mladi da mi doista ljubimo sve ljude? Mogu li osjetiti da imamo potrebu ponuditi drugima spasenje i da u sebi nosimo želju da svi ljudi nađu Krista? To je naša zadaća širom svijeta.

Naravno da svaki čovjek, bilo odrastao, dijete ili mladić odnosno djevojka, ostaje slobodan čovjek koji se može odlučiti za ili protiv Krista. Ne možemo, a niti želimo nekoga prisiljavati; to ne bi bilo po volji Božjoj. Ali nećemo stvari ni pojednostavljivati i jednostavno reći da su vremena i prilike naprosto takvi. Okolnosti ni pojave vremena ne mogu nam biti isprika i ni na koji način ne umanjuju našu odgovornost.

Stoga je važno da najprije učvrstimo vjeru u naše Sveto zapečaćenje i da radimo na tome. Da, mi imamo dar Duha Svetoga. Zahvaljujući tom daru mogu reći: „Abba, dragi Oče! Pouzdajem se u tebe!” Ako me netko vrijeđa, ja ću ga blagoslivljati, ako me progoni, bit ću strpljiv. Da, želim još više ljubiti i ja to mogu. Da, radovat ću se budućnosti, da, ja želim biti alat u ruci Božjoj. Ako ljudi mogu to vidjeti u nama, ako dajemo takav primjer, možemo doprinijeti da se učvrsti vjera djece, mladih u njihovo zapečaćenje. Tada ćemo još snažnije doživjeti djelovanje dara Duha Svetoga.

Nakon služenja okružnih apostola, Veleapostol je rekao: Sada ćemo pristupiti slavljenju Svete večere, pripremiti se i sabrati se. Ne radi se o tome da kod nekoga zazivam grižnju savjesti, već samo pitam: Što si učinio s darom Duha Svetoga, je li se taj dar mogao slobodno razvijati? – Dragi Bože, mogao sam učiniti nešto mnogo bolje, podaj mi milost, podaj mi mogućnost za novi početak!

Uvjeren sam da će onaj tko tako stupi pred Gospodina doživjeti milost i imati priliku za novi početak. Sveta večera je i proslava zahvalnosti. Izrazimo danas zahvalnost Bogu, Duhu Svetomu! Uvijek nam je teško zamisliti Duha Svetoga; lakše je zamisliti Oca. Stvoritelj je sasvim konkretan i čovjek si lakše predoči lik oca. Sin Božji je posve konkretan u Isusu Kristu. Možemo si ga predočiti. Možemo si u mislima stvoriti nekakvu sliku o njemu. Ali što da si predočimo pod Duhom Svetim? Uvijek su nam potrebne slike.

Boga prepoznajemo po njegovim djelima. I djelovanje Duha Svetoga možemo isto tako prepoznati. Bez djelovanja Božjeg, Duha Svetoga, slušali bismo samo predavanja, ali ne i riječ Božju. To je već nešto konkretnije. A što bismo bili kad bismo slušali samo predavanja i propovijedi, a ne i riječ Božju? Bez djelovanja Duha Svetoga mogli bismo doduše slaviti Svetu večeru, ali to ne bi bili

tijelo i krv Kristova, to bi bilo samo slavljenje uspomene. Ali budući da djeluje Bog, Duh Sveti, možemo slaviti Svetu večeru i doživjeti zajedništvo s Isusom Kristom. Budući da imamo dar Duha Svetoga, Duh Sveti može od nas napraviti novo stvorenje. Može nas dovesti u stanje iz kojeg ulazimo u zajedništvo s Bogom. Premda si ne možemo dočarati sliku o djelovanju Duha Božjega, od sveg smo mu srca zahvalni.

Pristupimo sada zajedno Bogu sa željom u srcu: Gospodine, želim još više doprinijeti da i moj bližnji uzljubi Isusa Krista. Gospodine, pomoz mi doprinijeti da i buduća generacija mogne prepoznati djelovanje Duha Svetoga. Nemam nikakvu strategiju, a nemaju je ni okružni apostoli, što bi sve trebalo učiniti za budućnost da svi mladi koji su konfirmirani ostanu tebi vjerni. S ljudskog gledišta se ništa ne može planirati. To može samo Bog, on može učiniti da ljudi uzvjeruju i ostanu vjerni.

Ako svi mi u jednom ovako velikom broju izrazimo želju da nam dragi Bog pomogne da učinimo sve što možemo kako bi i sljedeća generacija sačuvala ono što joj je dao, on sigurno neće proći mimo te želje a da se na nju ne obazre! Bog će nam pomoći. Pokažimo da to želimo svim srcem!

TEMELJNE MISLI

Mi vjerujemo u svoje posinstvo Božje. Postojanje dara Duha Svetoga u nama prepoznatljivo je u našem

- pouzdanju u Boga,
- duševnom miru,
- jeziku i
- suosjećanju.

Istinska utjeha: Vjera umjesto znakova

Odnos prema pokojnima predstavlja novoapostolskim vjernicima pravo bogatstvo. To je za Veleapostola Jean-Luca Scheidera van svake sumnje. Stoga nas poziva da se prema tom pitanju odnosimo oprezno i trezveno.

Nedavno sam bio veoma iznenađen pročitavši da sve više kršćana tvrdi da vjeruje u Isusa Krista, ali i u zagrobni život. Drugi opet misle da za primanje sakramenata mora postojati tijelo; prema njihovom shvaćanju duša odvojena od tijela može još samo očekivati uskrsnuće. Nakon Posljednjeg suda će uskrsnuti mrtvi, ukoliko ih Bog prihvati, moći ući u njegovo kraljevstvo.

Mi vjerujemo da čovjek nakon svoje tjelesne smrti i dalje živi: njegova duša i njegov duh ne umiru, njegova osobnost prema tome nastavlja živjeti. Na onome se svijetu čovjek može odlučiti za ili protiv Boga. Upravo mu ta sloboda odlučivanja otvara – čak i kad njegovog tijela više nema – pristup k sakramentima.

Samo Bog poznaje duše koje imaju vjere da bi mogle primiti čine spasenja. Te se duše potom za vrijeme službe Božje za pokojne krste ili zapečaćuju. Svojim ih molitvama ne možemo otkupiti - to može samo Isus - ali im možemo posvjedočiti svoju ljubav. Naše su molitve zagovor kod Boga koji ih poziva.

U odnosu prema pokojnima trebamo biti oprezni i trezveni. Braća i sestre pričaju ponekad o svojim snovima i viđenjima koji se odnose na onaj svijet. Takva iskustva pripadaju isključivo doživljaju dotične osobe i ne mogu se poopćavati. Ne mogu dakle nikako biti uzdignuti na razinu nepobitne činjenice. Ovdje samo jedan primjer: Nedavno su mi dvije osobe iz dva različita okruga pričale da su „vidjele“ istu poznatu preminulu osobu. Prvoj je ta osoba posvjedočila svoju radost zbog svog otkupljenja; drugoj je nekoliko tjedana kasnije navodno rekla da joj je hitno potrebna pomoć ... Kome vjerovati?

Mogu razumijeti da bi ovaj ili onaj želio naći mir i saznati sudbinu pokojnih koji su mu bili bliski, ali ipak nisam mišljenja da su takvi „znakovi“ najbolji izvor utjehe. Istinska utjeha dolazi iz naše vjere u ljubav Božju i iz pouzdanja koje iz nje proizlazi. Naša je zadaća dijeliti patnju s ljudima u kušnjama, moliti s njima i učvršćivati njihovu vjeru i njihovo pouzdanje u Boga.

“Svijet” pokojnih -osnove

Odnos novoapostolske vjere u odnosu na umrle razlikuje se od odnosa drugih kršćanskih vjeroispovijesti. Odakle ta razlika? I na čemu se temelji taj odnos? - Objašnjenja uz nauku o pokojnima.

„Svijet pokojnih“ obuhvaća sve one stvari koje su povezane s pokojnima. U užem smislu misli se na našu praksu da se za pokojne ne zauzimamo samo u molitvi, nego i da im apostoli udjeljuju sakramente. Osnovni preduvjet za takav stav je vjera u život nakon smrti. Besmrtnost duše ubraja se među temeljna uvjerenja naše vjere. Osim toga dio vjere je i pretpostavka da je stanje

duša na onome svijetu načelno promjenljivo, da čovjek dakle i nakon tjelesne smrti još uvijek može steći spasenje. To se naše vjerovanje izvodi iz zapisa Evanđelja, da Bog sa smrću ne raskida svoj odnos prema čovjeku.

Katekizam govori o tome: „Novoapostolski kršćani se zagovorom zauzimaju za pokojne; mole Gospodina da pomogne dušama koje su neotkupljene otišle na onostrani svijet.“

Smrt nekrštenog djeteta

Praksu da se živima mjesto mrtvima udjeljuju sakramenti prvi je uveo apostol Friedrich Wilhelm Schwartz (1815-1895). Poticaj za to dao mu je konkretan slučaj u tadašnjoj zajednici u Amsterdamu. Neko je dijete 1872. godine umrlo nekršteno ili bilo mrtvo rođeno; roditelji su bili zabrinuti da li će dijete biti spašeno. Počeli su razmišljati i pričati da li bi se - i ako da, kako – mogli mrtvom djetetu udijeliti sakramenti. Apostol Schwartz, kome je također bilo upućeno to pitanje, već je duže vremena bio zaokupljen tekstom iz Prve poslanice Korinćanima 15, 29. Suočivši se s tim konkretnim slučajem, tako se kasnije nagađalo, postalo mu je jasno značenje tog tajanstvenog retka.

Od tada se naša Crkva uvijek poziva na taj tekst kao biblijsko utemeljenje i opravdanje za krštavanje i zapečaćivanje mrtvih. Početkom 80-tih godina 19. stoljeća udjeljuje se i Sveta večera pokojnima.

Koji pokojnik treba biti kršten ili zapečaćen utvrđivalo se u početku kroz viđenja i proročanske znakove. Sve do 20-tih godina 20. stoljeća krstili i zapečaćivali su se samo poimence navedeni pokojni. Kasnije je ta praksa dokinuta, jer nitko ne zna kojoj duši na onome svijetu Bog odobrava krštenje ili zapečaćenje.

Prve službe Božje za pokojne održavale su se prvi dan nakon Božića. Veleapostol Bischoff je 1954. godine odredio da se pokojnima nedjeljom omogući pristup k Svetoj večeri. Osim toga, od 1954. godine tri puta godišnje održavaju se službe Božje na kojima se pokojnima udjeljuju krštenje i zapečaćenje.

Napomene u Svetom pismu

Budući da se naša vjera i njezina praksa u odnosu prema umrlima razlikuju od vjera svih drugih kršćana, potrebno ih je objasniti barem u grubim crtama.

Upitajmo se najprije koji su nagovještaji udjeljivanja sakramenata umrlima sadržani u Novom zavjetu.

S jedne strane Pavao u Prvoj poslanici Korinćanima govori o običaju u Korintu da se ljudi dadu krstiti mjesto svojih pokojnih. Pavao govori o toj praksi u okviru jedne prepirke s ljudima koji su negirali Kristovo uskrsnuće. Nije mu stalo da opravdava primanje sakramenata za pokojne. Izgleda međutim da se tu radilo o jednoj sasvim uobičajenoj praksi koja se nije dalje problematizirala. Pavao piše (1 Kor 15, 29): „Ako nije ovako, što će onda postići oni koji se krštavaju mjesto mrtvih? Ako uopće mrtvi ne uskrsavaju, čemu se ljudi i krštavaju mjesto njih?”

Prva poslanica Korinćanima, koja je nastala oko 54. godine nakon Krista, najranije je svedočanstvo o tom običaju. Drugi tekst treba vremenski smjestiti znatno kasnije, a nalazi se u Prvoj Petrovoj poslanici koja je očito nastala oko 90. godine nakon Krista. U retku 19. trećeg poglavlja nema doduše potvrde da mrtvi primaju sakramente, ali se ukazuje da je Krist nakon svog uskrsnuća „sašao nad pakao”, kako stoji i u našem Vjerovanju: „U duhu je otišao propovijedati duhovima koji su se nalazili u tamnici, onima koji su nekoć bili nepokorni kad ih je Božja strpljivost uporno čekala, u vrijeme Noe, kad se gradila lađa u koju se skloni mali broj – svega osam duša – i bi spašen vodom [...]”. Na isti se događaj ukazuje još jednom u glavi 4, redak 6, gdje stoji, „zato je i mrtvima propovijedana Radosna vijest”.

Upravo je taj tekst iz Prve poslanice Korinćanima izazvao raznovrsna razmišljanja. Neki su tumači Biblije pretpostavljali da se kod krštenja mrtvih radi o praksi koja se obavljala na rubu kršćanskih zajednica. U jednom novijem komentaru o Prvoj poslanici Korinćanima taj se tekst drugačije ocjenjuje te se tvrdi: „da je krštavanje mrtvih u korintskoj zajednici (možda čak i u drugim Pavlovim zajednicama) bila uobičajena praksa koju je obavljala i grupa osporavatelja uskrsnuća.”

Crkva je u vremenima nakon prvih apostola zauzimala negativan stav prema udjeljivanju sakramenata živima za mrtve. Ona je krštavanje mrtvih čak i zabranila u 3. Koncilu u Kartagi 397. godine.

*Isus Krist je gospodar nad mrtvima i živima;
njegova Radosna vijest namijenjena je
jednima i drugima*

Dok su se apostoli Katoličko-apostolskih zajednica ravnali prema tradiciji stare Crkve i katoličkog i ortodoksnog morala pukog zagovora za pokojne, učinili su apostoli novog apostolskog smjera, koji je nastao nakon 1863. godine, značajne korake naprijed. Oni su najprije posegnuli za spomenutim novozavjetnim počecima koji, upravo ako se misli na gore spomenuta izlaganja, nedvosmisleno pozivaju na obnovu i daljnji razvoj, što se i događa kroz zadnjih 140 godina.

Od iznimnog značenja za pokojne je jedino vjera u

sveopću volju Božju da se svi ljudi spase, i živi i mrtvi. Novoapostolski Katekizam govori sasvim jasno o tome: „Isus Krist je gospodar nad mrtvima i živima; njegova Radosna vijest namijenjena je ravnopravno jednima i drugima. Volja je Božja da se pomogne svim ljudima (1 Tim 2, 4-6; Iv 3, 16), to znači da volja Božja obuhvaća sve ljude. Vjernik se približava spasenju po propovijedi, oproštenju grijeha i sakramentima. Sve je to namijenjeno i pokojnima. Za njih kao i za žive vrijedi da je vjera u Isusa Krista neizostavno potrebna za stjecanje spasenja. Spasenje je moguće jedino po Isusu Kristu.”

Obavijest o održavanju službi Božjih u Hrvatskoj možete dobiti na telefon 01/60 500 40
10000 Zagreb, Starotrnjanska 28 E-mail:novoapostolskacrkva-rh@zg.ht.hr www.nacrkva.hr
SRDAČNO DOBRODOŠLI